

ното му име. Че гръцкиятъ языкъ е ималъ тогава голѣмо распространение въ подбалканскитѣ страни, види се, отъ до днесъ упазенитѣ названия, както напр. Клуцохоръ, с. Сотира, Атана (Атона), върхътъ до с. Сотира, „Врисъ“ (изворътъ до Сотирскиятъ мѣнастиръ). Названието на Сливенското прѣдмѣстие Клуцохоръ, С. Раковски го тълкува да е произлѣзло отъ гръцкото критохори-клуцохоръ (турски кадж-къой, сѣдническо село). Мѣнастирскиятъ изворъ до с. Сотира (Спасово) до днесъ „Врисъ“ или „Урисъ“; тя е гръцка дума, която произлиза отъ врисисъ-изворъ. Може до нейдѣ да се прѣдположи, че първобитното название на Сливенското заселище има славянско происхождение Сливово, съответствено на Габрово, Орѣхово и пр., споредъ дърветата, които сж преобладавали въ тѣхъ мѣста. Отъ Сливово може би да е произлязло гръцкото Стлифаносъ и Стлифносъ. Това прѣдположение може да се подкрѣпи съ слѣдующиятъ примѣръ. Въ Старозагорската околия, между селата Орѣховица и Черкова, се намиратъ слѣди отъ едно сръдне-вѣковно заселище, което споменуватъ византийскитѣ списатели подъ името Реахувисъ, Реахувица. Нема съмнѣние, че първобитното название е било славянско „Орѣховица“ както и до днесъ го наричатъ.

Сливенъ немалъ никога такава важно стратегично значение, което му приписватъ нѣкои учени, защото до него неизлиза нѣкой забѣлжителенъ балкански проходъ. Сегашнитѣ пѣтища за В. Търново и Котелъ немали въ сръднитѣ вѣкове никакво значение, което просто заключаваме отъ туй, че до тѣзи пѣтища неличатъ слѣди отъ нѣкакви градища, които да се служили за защита на тѣхъ. Въ времето когато българската столица се е намирала въ В. Търново, излизалъ е отъ тамъ единъ пѣтъ за г. Диамполъ (до с. Таушантене), който билъ тогизъ